

Той се наелъ да привърши и войната въ Тракия, като убѣди Ситалка да прати на атинянитѣ тракийска войска отъ конници и пелтасти⁶⁾. Той примирилъ и Пердикасъ съ атинянитѣ, като убѣдилъ послѣднитѣ да му повърнатъ Терма⁷⁾. Веднага слѣдъ това Пердикасъ прѣдприелъ съ тѣхъ и съ Формиона походъ противъ халкидянитѣ. Така синътъ на Тереса, Ситалкъ, тракийскиятъ царь, и синътъ на Александра Пердикасъ, македонскиятъ царь, станали атински съюзници.

II 67. Въ края на сжщото лѣто⁸⁾ коринтиецътъ Аристей, лакедемонскитѣ пратеници Анеристъ, Николай и Стратодемъ, Тимагоръ отъ Тегея, и аргивецътъ Полисъ (— послѣдниятъ пжтувалъ съ тѣхъ по частна работа), които отивали въ Азия при персийския царь, за да се опитатъ да го убѣдятъ да имъ помогне съ пари и да воюва заедно съ тѣхъ, се отбиватъ по-напрѣдъ при Ситалка, сина на Тереса, въ Тракия, за да го убѣдятъ, ако е възможно, да се откаже отъ съюза си съ атинянитѣ и да изпрати войска къмъ Потидея, която била обсаждана отъ атинска войска; а сжщо и да имъ помогне въ прѣдстоящото пжтуване да прѣминатъ Хелеспонта, за да отидатъ при Фарнака, сина на Фарнабаза, който щѣлъ да ги прѣпрати при царя. Случайно при Ситалка се намѣрвали атинскитѣ пратеници Леархъ, синъ на Калимаха, и Амейниадъ, синъ на Филемона; тѣ убѣдили Ситалковия синъ Садокъ, който станалъ атински гражданинъ, да имъ прѣдаде лакедемонцитѣ, та да не отиватъ при царя и така да принесатъ, до колкото могатъ, врѣда на неговия градъ. Той ги послушалъ и като изпратилъ хора заедно съ Леарха и Амейниада, заповѣдалъ имъ да ги хванатъ по пжтя имъ прѣзъ Тракия за пристанището, прѣди още да се качатъ на кораба, съ който щѣли да минатъ Хелеспонта, и да ги прѣдадатъ на Ле-

та пишеше по стѣнитѣ: „атинянитѣ хубавци“. А пкъ синъ му, когото направихме атинянинъ, искаше да яде съ васъ суджукъ на Апатуриитѣ и молѣше баща си да помогне на отечеството му. Той (Ситалкъ) тържествено се закле, че ще помогне съ толкова войска, щото атинянитѣ да кажатъ: „какъ се приближава, като облакъ скакалец!“

⁶⁾ *Пелтасти*: тия войници носѣли копие (*ἀχόντιον*), мечъ и малкъ дървенъ, облѣченъ съ кожа щитъ (*πέλιτη*). По въоръжението си заемали срѣдно мѣсто между хоплититѣ (тежковъоръженитѣ) и лековъоръженитѣ.

⁷⁾ *Терма*: дн. Солунъ.

⁸⁾ Въ 430 год.